

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

1. Splošno sodišče je napačno ugotovilo, da je odbor za pritožbe pravilno prenesel ugotovitve iz prejšnjih sodb Splošnega sodišča HELLIM in ΧΑΛΛΟΥΜΙ in HALLOUMI na to zadevo. Te zadeve se niso nanašale na certifikacijske znamke, ampak na druge vrste znamk, to je kolektivne oziroma navadne znamke Evropske unije. Glavni namen takih znamk je, da delujejo kot oznake trgovskega izvora blaga (v primeru kolektivne znamke več gospodarskih subjektov povezanih v združenje). Na drugi strani je glavni namen certifikacijske znamke razlikovanje vrst blaga, to je blaga, ki je certificirano, da je bilo na podlagi dovoljenja izdelano v skladu s pravili za uporabo HALLOUMI certifikacijske znamke in da dejansko ustreza tem pravilom. Poleg tega je bila upoštevana javnost v teh prejšnjih sodbah Splošnega sodišča drugačna kot upoštevana javnost v tej sodbi.
2. Splošno sodišče je napačno štelo, da je bila prejšnja nacionalna znamka – v tem primeru nacionalna certifikacijska znamka – popolnoma brez razlikovalnega učinka, kar se tiče razlikovanja med certificiranim blagom in blagom, ki ni certificirano; napačno je štelo, da je znamka opisna; napačno je oslabilo nacionalno zaščito nacionalne znamke in napačno dvomilo v veljavnost te znamke v postopku z ugovorom pred EUIPO.
3. Splošno sodišče je storilo napako pri primerjavi znamk in presoji verjetnosti zmede. Pri tem je izhajalo iz tega, da je prejšnja znamka znamka, ki označuje izvor, in ne certifikacijska znamka. Prejšnji znamki napačno ni priznalo nobenega razlikovalnega učinka kot certifikacijski znamki, to je za razlikovanje blaga, ki dejansko ustreza standardom certifikacijske znamke in so ga dejansko proizvedli proizvajalci, ki imajo dovoljenje imetnika certifikacijske znamke. Prav tako ni preučilo, kako se certifikacijske znamke običajno uporabljajo (to je vedno skupaj z ločenim imenom, znamko ali logotipom). Ni preučilo pomena in pomembnosti izpodbijane znamke Evropske unije, zlasti ni preučilo, ali ima element „HALLOUMI“ v omenjeni znamki samostojen razlikovalni učinek kot znak, ki – v nasprotju z dejstvi – označuje, da je bilo blago, na katero se nanaša izpodbijana znamka Evropske unije, certificirano.
4. Splošno sodišče ni preučilo nacionalnih določb in sodne prakse v zvezi z obsegom in učinkom nacionalnih certifikacijskih znamk. Pogoji in pravila iz pravnih ureditev držav članic glede certifikacijskih znamk niso bila usklajena z direktivama o znamkah 89/104 ⁽¹⁾ in 2008/95 ⁽²⁾, kljub temu pa Uredba o blagovni znamki Evropske unije določa, da lahko na takih nacionalnih znamkah temeljijo prejšnje pravice, ki preprečujejo registracijo znamk Evropske unije. Take pravice bi bilo treba obravnavati z vidika nacionalne sodne prakse in nacionalnih določb, po analogiji z različnimi nacionalnimi pravicami iz člena 8(4) Uredbe o blagovni znamki Evropske unije (ki prav tako niso harmonizirane in se med državami članicami močno razlikujejo glede njihove narave, obsega in učinka).

⁽¹⁾ Prva Direktiva Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 92).

⁽²⁾ Direktiva 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 2008, L 299, str. 25).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Amtsgericht Erding (Nemčija) 10. decembra 2018 – U.B. in T.V./Eurowings GmbH**(Zadeva C-776/18)**

(2019/C 82/13)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Amtsgericht Erding

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: U.B., T.V.

Tožena stranka: Eurowings GmbH

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali gre v primeru odpovedi v skladu s členom 5 Uredbe (ES) 261/2004 ⁽¹⁾ za ponudbo spremembe poti, ki potnikom omogoča prihod v njihov končni namembni kraj manj kot dve uri po prihodu po voznem redu, tudi če se nadomestni let opravi na drugo letališče od tistega, ki je navedeno na potrdilu o rezervaciji, če leži v isti regiji?

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcaja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 8, str. 10).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložil Conseil supérieur de la Sécurité sociale (Luksemburg) 19. decembra 2018 – EU/Caisse pour l'avenir des enfants

(Zadeva C-801/18)

(2019/C 82/14)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Stranki v postopku v glavni stvari

Pritožnik: EU

Nasprotna stranka v pritožbenem postopku: Caisse pour l'avenir des enfants

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali morajo organi, pristojni za socialno varnost, prve države članice (v obravnavanem primeru Caisse pour l'avenir des enfants – Luksemburg) v skladu z obveznostmi Unije, ki jih imajo na podlagi člena 45 PDEU, Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic ⁽¹⁾ in Uredbe (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti ⁽²⁾, izplačevati družinske dajatve državljanu druge države članice, če ti pristojni organi svojim državljanom pod istimi pogoji za dodelitev teh dajatev priznavajo pravico do družinskih dajatev na podlagi mednarodne dvostranske konvencije, sklenjene med prvo državo članico (Luksemburg) in tretjo državo (Brazilija)?
2. Če je odgovor pritrdilen in če se načelo, sprejeto v navedeni sodni praksi, izhajajoči iz zadeve Gottardo ⁽³⁾, razširi na kontekst družinskih dajatev, ali bi lahko organ, pristojen za socialno varnost in, natančneje, za družinske dajatve – v obravnavanem primeru Caisse pour l'avenir des enfants, nacionalna institucija za družinske dajatve Velikega vojvodstva Luksemburg – uveljavljal objektivno utemeljitev na podlagi preudarkov, ki se nanašajo na zelo veliko finančno in upravno breme zadevnega organa, da bi utemeljil neenako obravnavanje državljanov držav pogodbenic (zadevne dvostranske pogodbe) in drugih državljanov držav članic Evropske unije?

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5 str. 46).

⁽²⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72.

⁽³⁾ Sodba z dne 15. januarja 2002, Gottardo, C 55/00, EU:C:2002:16.